

BIỂN & EM

Biển hôm nay mơ hồ và phẳng lặng, đứng ở ban công khách sạn nhìn ra chỉ thấy mờ mờ hàng phi lao lay động. Không thấy tiếng sóng rì rầm, không thấy tiếng gió vi vút. Êm ả quá! Biển cũng đã chuyển mùa sang thu...

Mỗi lần chạm vào biển tim em lại nhói đau. Nỗi buồn vây kín, vết thương lòng nhức nhối mặc dù em đã gắng quên. Nỗi đau cứ đau đáu suốt một năm chỉ chờ có dịp là trào lên, cuộn sóng, ủa vào trái tim em se sắt. Cứ nghĩ rằng tất cả đã được chôn vùi dưới lòng biển sâu, vậy mà không gian mệnh mông đã lật lại, xói tung lên tất cả...

Biển và em như duyên phận cuộc đời. Biển mặn mòi, ôm ấp nỗi buồn của riêng em. Em nhạt nhoà, khờ khạo và bé nhỏ trước biển lớn mệnh mông. Mỗi lần được về với biển là một lần cánh cửa tâm hồn em rộng mở cho cảm xúc trào dâng. Vẫn biết rằng có cảm xúc là sẽ có nỗi buồn nhưng biết làm sao được vì khi ấy em được là chính mình. Kỷ niệm lại dần hiện lên theo từng nấc thang của cảm xúc. Kỷ niệm buồn như một trang sách cũ. Kỷ niệm buồn như một lễ đương nhiên sẽ phải đến với số phận của em. Và mỗi lần kỷ niệm dội về là một lần lòng chợt lắng xuống nhường chỗ cho sự thanh thản, bình yên. Dù sao đó cũng là điều em mơ ước. Em sẽ lại trở về với cuộc sống thực, với những cơn áo đời thường, với tiếng con khóc đòi ăn, tiếng chống quát tháo, tiếng sếp giảng giáo... Cuộc sống có chộn rộn như thế mới thấy quý giá làm sao những phút giây được được thả mình trong không gian và thời gian của biển. Mỗi năm ao ước được tìm về với biển một lần, chỉ một lần thôi, thế là đủ cho cả một năm gồng mình chống chọi với giông bão của cuộc sống thường nhật.

Khát khao lắm, chờ đợi lắm được ôm ấp nỗi buồn, được gặm nhấm, trách cứ và an ủi nó một mình. Giờ thì em đã hiểu chỉ có biển mới làm được điều đó cho em, chỉ có biển mới yêu thương chia sẻ với em điều thâm kín ấy. Có người bảo em là lạnh mạn, sự lạnh mạn có thể làm phá vỡ vỏ bọc mà em đã gây dựng khéo léo theo một cách hết sức bản năng suốt 35 năm làm thân phận đàn bà. Nhưng biết làm sao được, nếu không có cái gọi là "lạnh mạn" kia thì làm sao em sống nổi trong cuộc đời này?.

Em yêu biển, thích trò chuyện với biển mỗi sáng bình minh, thích khóc trước biển mỗi chiều hoàng hôn. Biển và em có mối duyên nợ tự bao giờ...?

"Đứng trước biển, em như hạt cát nhỏ. Mong manh yếu mềm, trôi dạt giữa trùng khơi. Anh thân yêu, anh hãy là biển nhé. Miệt mài vỗ bờ, ru cát ngủ ngàn năm".

>> THANH TÂM